

MAGAZIN

cultural-istoric și de informație

REVISTĂ A ROMÂNILOR DE PRETUTINDENI

Director: Vasile TODI

Redactor-șef: Ștefan TARJOC

VEȘNICIA SCRITORULUI

EPOCA OMULUI-LIGHEAN

În ciuda formulelor la ordinea zilei, care susțin promovarea justă a valorilor, ies, din ce în ce mai ușor, la suprafața vieții sociale gunoaiele.

Politica, așa cum se practică ea azi a prostituat totul.

Ea nu alege.

Nu are nici vreme nici interes să aleagă.

Posturile înalte ori mărunte din stat sunt încredințate rubedeniilor, oamenilor de casă, partizanilor. La nici o instituție publică nu se țin examene pentru ocuparea locurilor vacante, sau, dacă se țin, aceste examene sunt pur formale.

Primează nu capacitatea, nu priceperea, nu puterea de muncă, ci vechimea cărții de club, numărul temenelelor, slugărnicia salutarilor.

Catedrele universitare sunt date de către profesorii bătrâni, fiilor, ginerilor, nepoților. Exemplificare: doctorul Angelescu, ministrul instrucțiunii publice, Nae Bazilescu, Nolică Antonescu.

Mai e oare nevoie de alte precizări?

Le putem da oricând!

E drept, mai pătrund în universitate și altfel de elemente, dar nu din cele onorabile.

Un dolofan, profesor la catedra de înregistrat fenomenele sociale, de la Universitatea din București, a promovat la rangul de prim-conferențiar al său, omul care-i cumpără lemne din târg și-i prepară toamna gogoșari în oțet, deși avea în juru-i numeroase elemente capabile.

Motivul: conferențiarul în chestie, pe lângă că se pretează la toate serviciile

Epigrama lunii

Apa trece...

Au trecut pe-aici avarii,
Și gepizii și tătarii
Dar s-au dus cu Dumnezeu...
Doar cu proștii e mai greu!

Constantin Sachelaride

pe care i le pretinde dolofanul, îi suportă acestuia nervii, astmele, gâlcile, vociferările.

Zilele trecute prea s-a ocupat cu bunăvoință exagerată de instalarea în nu știm ce post

Zaharia STANCU

(continuare în pag. a 2-a)

Colțul credinței strămoșești

Țule, pe cel sărac să nu-l lipsești de hrană/ și ochii celui sărman să nu-i faci să aștepte.

Nu întrista sufletul celui flămând / și nu-l zgândări pe omul aflat la necaz.

Inima necăjită n-o scoate din sărite,/ iar pe cel nevoiaș nu-l face să aștepte darul.

Nu lepăda rugămintea celui necăjit,/ iar de la cel sărac nu-ți întoarce fața.

De la cel lipsit nu-ți întoarce ochii /și nu da nimănui prilejul să te blesteme;

că dacă te blestemă cu amărăciune-n suflet,/ ruga lui va fi auzită de Cel ce l-a făcut.

Isus, fiul lui Sirah

Bijuterii uitate

REVERIE

Zvâcnind, fereastra mi se limpezi.
Mă bântuia o dulce presimțire
că se va hotărî din amintire
ea, cea pierdută și fierbinte. Ci,
era doar vântul dinspre miazăzi.

Și seara se lăsa de nicăieri,
ca de pe drumuri fără destinații,
topind, în umbre și în liniști, spații.
Și iederile numărau tăceri,
(tăceri de azi cu zăboviri de ieri).

Vibra în jur ceva melodios,
umbra prin toate o mișcare lină.
Obiectele dublate de lumină
aveau, ca fructa, sevă de prinos,
căci era totul sfânt și de prisos.

Și, umbra, ridicându-mi-o sonor
ca pe o frunză lungă și ciudată,
am dat-o vânturilor să mi-o bată.
Și în oglindă mă priveam, cu dor,
parcă privindu-mă în viitor.

Al. ANDRIȚOIU

CIA ȘI IPOCRIZIA

BILANȚUL ANUAL AL ALIANȚEI D.A.

În primul război mondial (1914-1918) au fost masacrații milioane de tineri creștini, în al doilea (1939-1945), pe lângă militari au murit nevinovați la Auschwitz & Hiroșima, în al patrulea, împotriva terorismului islamic (2001-), după cel de al treilea „război (mondial) rece” (1945-1989), nu mai există soldați, fronturi, drapele, fanfare, tratative, ci occidentalii sunt în permanentă primejdie de a fi aruncați în aer de fanaticii invizibili ai lui Osama ben Laden urmăriți firește peste tot de agenți secreți occidentali. Plecând de la aceste adevăruri elementare, ipoteza că există temnițe unde CIA torturează teroriști musulmani în România, a răscolit conștiința unor politicieni germani, care au cerut imediat sancțiuni împotriva Bucureștiului. Peste realitatea din cele 200 de temnițe din UE cu străini pe cale de a fi expulzați în „Lumea III” se trece ușor cu vederea. La Paris există o astfel de pușcărie unde deținuți s-au automutilat din cauza lipsei de lumină zilei, de ventilatoare etc. La Schiphol încarcerati au ars de viu. Refugiați din exclavele spaniole Melita și Ceuta sunt retrimiși în Maroc unde tortura e la

ordinea zilei. Ipocrizia i-a găsit țapi ispășitori însă numai pe români, ca și

Iarnă la Săvârșin

cum în acest război secret, invizibil numai ei nu respectă „valorile europene”.

Prof. dr. Viorel ROMAN
consilier academic la Universitatea din Bremen
(continuare în pag. a 2-a)

Ca să deduceți despre ce este vorba în propoziție trebuie mai întâi să „definim termenii” vorba lui Spinoza.

D.A. - ar trebui să însemne lingvistic: Dreptate și Adevăr. Despre ce fel de dreptate e vorba și mai ales pentru cine, s-a văzut din cea mai cunoscută măsură, devenită și cea mai impopulară și aici

arătăm reducerea contribuției pe salarii la 16%, care e în beneficiul celor cu lefuri mari și privează bugetul de sume importante, ce s-ar fi putut acorda șomerilor, celor cu venituri insuficiente, pensionarilor, bolnavilor, handicapatilor și nu în ultimul rând școlarii și studenților, ca și altor categorii defavorizate.

Cât despre adevăr, această noțiune e un nonsens în politică, din campania electorală, până la istoricul: - „Să trăiți bine!”

Bilanțul nu putea fi unul de genul „N-am realizat din ce ne-am propus și am promis decât...” scăderea creșterii economice la jumătate, reducerea investițiilor cu 30%, diminuarea inflației doar cu ... etc.

Bilanțul trebuia „forțat” să fie - triumfalist: - „cel mai bun guvern ce a condus executivul după 89” (mă rog cel mai eficient), într-adevăr comparat cu guvernul Ciorbea ... poate, dar nu era vorba de trecut. Bilanțul ar fi trebuit să fie - o Carte albă a Guvernării actuale. Bineînțeles că ar fi trebuit să se reliefeze și realizările, însă nu puteau fi trecute

Ștefan TARJOC
(continuare în pag. a 2-a)

ANUL XIII
Nr. 1 (143)

IANUARIE
GERAR

ADRESA INTERNET
<http://www.geocities.com/magazinmr>
e-mail: magazinmr@yahoo.com

ISSN:
1453-2700

2006

EPOCA OMULUI-LIGHEAN

(urmare din pag. 1)

important a unui fost șef de cabinet al răposatului I.G. Duca.

Tânărul cu frumos cap de lăutar gurist, a făcut o carieră amețitoare.

Nu datorită unor calități excepționale verificate. S-a întâmpnat că tânărul locuia în același imobil cu politicianul răposat.

Îi era adică vecin.

Și în această nevinovată calitate, îl saluta zilnic, cu prefăcătorie, de câteva ori.

Insinuarea, zâmbetul de admirație, umilința aparentă, au prins.

La chemarea la putere a partidului liberal, tânărul era un „om făcut”.

Pe urmă ascensiunea a continuat chiar după prăbușirea protectorului prim.

Tânărul cunoștea cheia.

A folosit-o mai departe.

Hotărât, trăim în epoca omului-lighean, a omului peric, a omului hârdău, a omului scuipătoare.

Ne mirăm că mai viețuiesc pe cuprinsul țării câteva mii de naivi care-și pierd vremea cu munca ordonată, cu studiul trudnic. Calea care duce în sus e calea lașității și a lingușirii.

Folosind acest drum nemernic, unii au ajuns până la a prezida consiliilor de miniștri.

Mulți alții, geloși, se pregătesc să urmeze pildele fructuoase. De câtăva vreme se șoptește că ar izbucni criza de regim. Sunt șefi politici, care dacă li s-ar făgădui puterea în schimbul unei călătorii București-Sinaia, efectuată în patru labe, nu s-ar sfii să se ia la întrecere.

Ascultăm cuvintele pe care le vântură politicienii la întruniri și nu găsim nici o frază cu miez.

Citim programele de guvernământ care se fac și se desfac mereu și nu aflăm în cuprinsul lor decât aberații ori ideii sașii ciugulite de aiurea.

Ceea ce e deosebit de îngrijorător însă e faptul că năravurile bătrânilor trec, crescute, la tineri.

Numărul omului-lighean se multiplică. Nu știm unde se va ajunge.

Semnul de îndreptare e așteptat.

El trebuie să vină în mijlocul maselor pe seama cărora huzuresc aceste ciuperici.

Masele amețite de demagogii politici și jupuite de reprezentanții fîscului să reprime cu violență omul-hârdău care vine să ceară vot și leafă.

Să alunge cu bâta omul-lighean care vine să le lingușească pentru ca mai târziu să le stoarcă de vlagă.

GURA PRESEI ROMÂNEȘTI

„E ceva în neregulă în România“ Călin Popescu Tăriceanu, Prim Ministru

Gigi Becali a făcut grătar pe balconul Hotelului "Marriott"

Gigi Becali a plecat de la „Marriott” pentru că a fost nevoit să o facă. Cică într-o zi, susține sursa noastră, magnatul din Pipera, probabil fericit după un succes înregistrat de echipa Steaua, și-a trimis subordonații să cumpere niște cârnați, niște carne și niște mici, plus condimentele de rigoare, și a pus-o de un mic grătar pe unul dintre balcoanele hotelului. Din cauza fumului gros și greu de suportat mai ales de către cei care nu erau invitați la „picnicul de la etaj”, mai mulți angajați de la firmele aflate în interiorul clădirii au început să facă scandal, iar scandalul ar fi ajuns la urechea patronilor de la „Marriott”, altfel buni tovarăși cu Gigi Becali.

Prieteni, prieteni, dar grătarul se face la iarbă verde nu în birou, astfel încât Gigi Becali a fost pus în situația de a alege: ori se mută, ori nu mai stă! De fapt tocmai reprezentanții firmelor „afumate” ar fi pus această condiție.

„7 plus”, nr. 242

Marele jaf

Marele jaf comunist, cel din 1990 – nu cel săvârșit de o bandă de milițieni, în iulie 1959, care a atacat o mașină a băncii naționale a României a fost pus la cale prin intermediul unui decret al Consiliului Frontului Salvării Naționale. Documentul poartă numărul 30, a fost elaborat pe 18 ianuarie și privea trecerea în proprietatea statului a patrimoniului fostului P.C.R. S-a făcut atunci o socoteală mai mult sumară, afirmându-se că partidul avusese nevoie de 45 de unități agroindustriale care foloseau 55000 de hectare de teren scoase din uzul agricol. De asemenea se mai spunea în ianuarie 1990 că familia Ceaușescu a avut la dispoziție, în București și în țară, 22 de cabane de vânătoare.

Cine face astăzi agricultură de succes pe cele 55000 de hectare alese pe sprânceană de comuniști nu ne este greu să ne imaginăm, unitățile agroindustriale de atunci fiind privatizări reușite în prezent. Tablourile, armele de vânătoare sau bijuteriile familiei Ceaușescu au dispărut și ele, aflându-se acum prin colecții private. Numai că toate acestea sunt mizilicuri. Adevăratul patrimoniu al PCR, privatizat în anii tranziției, este reprezentat de ceea ce a existat în trustul Carpați, întreprinderea partidului care rivaliza ICE Dunărea, întreprinderea Securității. Din 1985, momentul înființării întreprinderii, cei care au lucrat pentru Carpați au făcut trafic cu produse petroliere sau au vândut produse agroalimentare, obținând sume năucitoare, aproximativ 3 miliarde de dolari. Și acestea au dispărut ca prin minune, o minune de care nu ne mai săturăm de mai bine de 15 ani...

Stejărel Olaru – istoric
„Evenimentul zilei”, nr. 4304

„Ce-ți pasă ție, zuzo?”

Spălătoreasa de morți Alina Mihai, de la „Excrementul zilei” scrie o compunere școlară cu genericul „Lumea lui Funar”. Pentru ce credeți că-l judecă patapufnița asta pe secretarul general al PRM? Ia citiți și vă cruciți, după care s-o pocniți: „Nimeni nu-l poate da afară din parlament (se scrie cu literă mare, că e o instituție fundamentală – nota red. RM) pentru că vrea să impună satelor, comunelor, orașelor țării să ridice câte-o statuie a lui Eminescu „pentru a avea unde să meargă copiii de 15 ianuarie și 15 iunie”. Iată și concluzia: „Trebuie să-l suportăm și să-l plătim patru ani doar pentru că l-a plăcut Vadim”. Da, și care-i treaba? Ce-ți pasă ție zuzo de Eminescu? Și de unde până unde plătesc curviștine ca tine leafa unui senator, când voi aștia, lefegiii spionilor de la „Ringier” sunteți ultimii oameni din țara asta? Desigur, Funar mai face și unele propuneri legislative deplasate pentru care nu are acordul liderului PRM, dar în cazul Eminescu, el a procedat bine.

„România Mare”, nr. 804

CIA ȘI IPOCRIZIA

(urmare din pag. 1)

Nimeni nici nu se gândește la spanioli, francezi, olandezi sau nordamericani. Oricum Gunatanamo, în comparație cu ceea ce se întâmplă în UE, pare o stațiune balneară. O altă fațetă a ipocriziei generalizată. Noul președinte al Iranului Mahmud Ahmadi Nedșad afirmă că Holocaustul e o legendă cu menirea de a legitima statul Israel în defavoarea palestinienilor. Dacă creștinii vor un stat iudaic, acesta ar fi mai potrivit în Germania și Austria, vinovate de încercarea de exterminare a izraeliților, sau în USA, unde au o poziție privilegiată. În occident, ca în România, „revizuirea” Holocaustului e caz penal, nu însă la musulmani. La Națiunile Unite, la impunerea unei zile pentru comemorarea Holocaustului, toate țările islamice au fost împotriva. Așa că ce afirmă președintele revoluționar al Persiei, nu e o mare noutate. În apus, mai ales în Germania și Austria, nu se face economie de cuvinte în a condamna „revizuirea” Holocaustului, catalogului sancțiunilor posibile începe cu refuzul de a permite fotbalistilor să joace în Europa, până la distrugerea reactoarelor atomice din Iran. Revolta împotriva antisemitismului islamic e fără îndoială sinceră, dar nimeni nu pomenește sau mai degrabă nu vrea să vadă că numai în prima jumătate a anului 2005, Germania a livrat Iranului mărfuri în valoare de peste două miliarde de euro. Câte din aceste produse industriale ajută la fabricarea bombei atomice islamice, care va amenința cândva Israelul? E o întrebare la fel de nedorită ca și punerea la îndoială a moralei occidentale cu două unități de măsură, de care se lovesc mai ales românii când privesc spre Europa.

BILANȚUL ANUAL AL ALIANȚEI D.A.

(urmare din pag. 1)

cu vederea: **dezacordul cu F.M.I.; gestionarea discutabilă a inundațiilor; analiza cauzelor scăderii ritmului dezvoltării economice și a investițiilor; greutățile din sănătate și grevele din învățământ; scăparea de sub control a gripei aviare și a inflației; incoerența politicilor fiscale; și în general nerealizarea promisiunilor făcute în campania electorală (de la nivelul de trai până la combaterea eficientă a corupției), cu cauzele acestor nerealizări și măsurile preconizate în anul următor pentru îmbunătățirea situației.**

Din păcate „Bilanțul” s-a transformat într-o campanie electorală anti P.S.D. (deși nu se întrevăd noi alegeri la orizontul apropiat), o imixtiune anticonstituțională a Președintelui care a demonstrat că-i este greu „să fie al tuturor românilor”, o mare de voci care aclamau la unison - lupta contra P.S.D. ca obiectiv suprem și nu contra sărăciei, mizeriei, corupției, etc.... Foarte puțini dintre vorbitori s-au referit la fapte concrete și palpabile, față de nevoile stringente ale țării și momentului. Nu s-au prezentat nici măcar scuze pentru

nerealizările ardente: creșterea prețurilor bunurilor de larg consum, a prețurilor la medicamente, la carburanți, la cheltuielile de întreținere și altele.

Nu s-a amintit nici despre părăsirea masivă a țării, de către tineret (hemoragia creierelor), mai ales cei bine pregătiți și ce s-a întreprins pentru stabilizarea românilor în țară (în afara legii adopțiilor). Nu s-a vorbit despre privatizări și impactul acestora asupra economiei (ex: privatizarea „Petrom” la un preț derizoriu cu o lună înainte de dublarea prețurilor la țiței).

Deși e un guvern liberal, nu a prins în bilanț, problemele oamenilor de afaceri și nemulțumirea acestora față de mediul economic din țară (de la cadrul fiscal variabil la cadrul legislativ), care nu e străin de încetinirea creșterii economice.

În concluzie acest zis „Bilanț” nu a cuprins o problematică, care să-i dea dreptul să poarte aceste nume. Alegătorii așteaptă o „Carte albă” a executivului, promisă de altfel, în care să se regăsească problemele lor stringente și ale țării și nu un discurs triumfalist fără substanță.

Actualitatea tristeții românești

Cea mai grea problemă-n țară	Care duce la inflație,
E problema financiară,	Singura soluțiune
Care fiind în funcțiune	Este o deflațiune...
De-o fluctuațiune	Având însă în vedere
Inerentă acestei crize –	O virare de transfere
Prin transferul de devize,	Cu tendință de urcare
Face ca scăzând cuponul,	A efectelor bancare
Să se ridice plafonul	Emise după război
Și-atunci bursa valutară,	Și bombardate la noi,
Consolidându-se-n țară	Veți admite fiecare
Va suferi în afară,	Cum că singura salvare
Adăugând plus valuta	E o intensificare...
Navlului de la Calcuta,	În exportul de mășline...
Scontul pieții europene,	Nu știu dacă mă exprim eu bine?...
Cota apei dunărene.	
Clearing-ul cu Indochina	
Plus bara de la Sulina,	
Înregistrăm la transfere	
Doar o ușoară scădere.	
În această situație	

Cuplet spus

de Constantin Tănase

în revista „Cărăbuș-Expres”,

în preajma verii anului 1933

Sunt ca un plop din țara de seară, cu buzunarele pline de licurici și cu genunchiul dezmiardat de sângele voinicului, pentru că mă aflu în război albastru cu un vișin ce-a intrat mult prea devreme-n toamnă, scuturându-și frunzele, se socotea un scriitor cu geniu la îndoiala sufletului, peste ceasurile odihnei mele din casa bunilor mei părinți, în chiar ziua în care

Lângă butoiul prieteniei

toamna preda elegant ștafeta lângă un copac albit de bucurie – iernii.

Focul e viu – moartea lemnului e viața lui – și „muri” teracotei se încălzesc treptat, dându-mi curaj să-i râd iernii în pumni.

În fiecare iarnă, recitesc o carte frumoasă.

Și asta, numai iarna. Pentru că numai iarna, răbdarea îngăduie repetiția. De această dată va fi Waldyslaw Stanislaw Rejment, cunoscut ca scriitor sub numele de Wl. Reymont.

E necesar să te apropii de un mare scriitor când trăiești într-o țară cu un președinte căruia îi plac trei scriitori ruși: Tolstoi, Dostoevski și... Ceaikovski. Cât despre Tolstoi, aș vrea să știu doar care, Lev

Degustând vinul...

Nicolaevici, sau Aleksei Nicolaevici? Vedeți câtă dreptate avea Clemenceau, atunci când spunea că „în democrație, numai întâmplarea naște un mare șef”?

Recitindu-l pe Reymont, îmi amintesc că Liviu Rebreanu deplângându-și soarta de a fi contemporan cu inși de genul Severin, Băsescu, ori Vanghelie, își exprima pe atunci amărăciunea că în vreme ce un laureat al Academiei suedeze ca Wl. Reymont, își așteaptă fără speranță rândul spre a fi pus la îndemâna cititorului cotidian în limba română, în rafturile librăriilor din România, se lăfăiesc în tiraje apreciable operele complete ale unor Dekabra ori Pittigrili – un

La ieșirea din crămă e întotdeauna mai greu

fel de Sandra Brown, din vremea sa. Ca să vedeți că doar fericita prostie e repetabilă în țara asta, altfel, în acești ultimi 16 ani s-ar fi găsit bani pentru reeditarea acestei capodopere țărănești laureată la Stockholm.

Mă sună o ilustră avocată din București să îmi comunique dorința unor frați ai mei, de-aș petrece sărbătorile de iarnă, mai aproape de Viena. După

În vatra regală a Săvârșinului

câteva minute de buimăceală, mă așed din nou la scris, convins că a fost o glumă. Dar buna mea prietenă Lenuș Ianăș revine, asigurându-mă de evidența intenției.

Îi răspund cu vorbele lui Ludovic al XVI-lea:

Quel fardeau! Et l'on ne m'a rien appris, sau mai pe românește: Ce povară! Sunt nepregătit pentru asta. Râde ...

Un oraș ca Timișoara primind în aceeași zi 6 aromâni din București se cheamă un oraș aflat sub

În fața pomului de Crăciun, împodobit de alții...

ocupație. Îi aștept în gară, alături de vicepreședintele Uniunii Scriitorilor Macedo-Români, poetul Victor Enache. Omul acesta, mă completează la orice întâlnire cu ordinea și disciplina germană moștenite de la buna sa mamă. Ne vom îndrepta spre o frumoasă cabană din pădurile Aradului pentru care mulțumesc și acum domnilor: ing. Mircea Mecheș, director general la Direcția silvică a jud. Arad, precum și mai tânărului prieten ing. Călin Bibarț, șeful Ocolului silvic Lipova și mereu, ing. Ioan Benceu.

Inginerul Nicolae Popescu, prietenul cu inima caldă ca o zi de iulie mă întreabă despre adunarea aromânilor din Banat, ce urmează să se țină în 14 ianuarie. Îi spun că mă rog Bunului Dumnezeu să se desfășoare în așa fel, încât să nu fiu obligat să-mi amintesc parabola de mare frumusețe din „Dyback”, unde comentatorul tragediei îl duce pe unul dintre eroi la o fereastră, întrebându-l: – „Ce vezi? – „Oameni”.

“Vai săracii stânjenarii
Cu cât greu mai fac ei banii”

Apoi îl silește să ne privească într-o oglindă. – „Acum ce vezi?” – „Pe mine”. – De ce? Întreabă din nou comentatorul, și la fereastră e sticlă, și aici e sticlă. De ce în oglindă te vezi doar pe tine? Să-ți spun eu: fiindcă oglinda are argint, și ori de câte ori apare argintul, nu te mai vezi decât pe tine”.

Zi frumoasă de iarnă. De jur-împrejurul nostru pădurea a înțepenit într-o splendoare ruginie. Pentru azi 30 decembrie pregătim o vizită mai lungă: Săvârșin, Căpâlnaș, Bulci. Mihai Ianuș mă roagă să

Frumoasa familie Frențiu

nu omitem din program Crama de la Barața. Supunem la vot și începem, vorba avocatului Sterhiu Ianuș, cu sfârșitul...

Abia intrați în crămă și mă gândesc la cât va avea de așteptat minunatul profesor Iulian Frențiu directorul școlii din Căpâlnaș, vizita noastră anunțată pentru după-amiaza aceleiași zile... Noroc că am rezolvat

Sterhiu Ianuș, mai preocupat de obiectivul
aparaturii foto, decât de disciplina de grup

berbecul, necesar și pentru a urma datina aromână.

Trecem Mureșul și suntem în Țara Ardealului . altă lume, alți oameni... Mureșul, amorțit de frig, cure într-o tăcere sfâșietoare. La întoarcere noaptea, pare o pasăre imensă cu aripile larg deschise plutind neputincioasă într-o agonie nesfârșită. Nu-mi plac apele mari noaptea. Geamătul lor surd, înăbușit, scâncind, mă neliniștește...

Indiferent de anotimp, crama are temperatura prieteniei. Călcăm cu grija nefirească, parcă, printre butoaiile imense ce străjuiesc o cărăruie curată, curată, curată...

Suntem poftiți în sala de oaspeți a cramei unde înainte de a începe degustarea, Nicolae Popescu ne amintește ce „ni s-a spus”:

La castelul Mocioneștilor

Ni s-a spus: „e dulce raiul cel cu zâne și belșuguri” Eu vă spun că este dulce zeama boabelor de struguri,

Ține-n mână ce e sigur, ce-i nesigur dă de-o parte! Dulce-i ropotul de tobă în auz, doar de departe...

(va urma)

Vasile TODI

Incredibil, dar adevărat...

La sfârșitul secolului al XIX-lea, matematicianul și fizicianul englez Simon Newcomb a demonstrat printr-o comunicare ținută la „Royal Academy of Sciences” din Londra, aplaudat de specialiști, că unui corp mai greu decât aerul îi este imposibil să zboare. În același timp de cealaltă parte a Atlanticului doi mecanici de biciclete pe nume Wright se pregăteau pe o preerie singuratică să se ridice în aer cu o mașină de zbor evident mai grea decât aerul — probabil că nu fuseseră încunoștințați de respectiva comunicare.

Dovezile lui Simon Newcomb s-au dovedit corecte. Corespundeau experienței de mii de ani și tradiției de sute de ani de la Royal Academy. Aveau un singur neajuns: nu corespundeau realității! Împotriva învățărilor de cancelarie aparținând vechii școli și a dogmelor lor depășite, s-a ridicat un nou tip de om de știință, care încearcă ceea ce părea imposibil și iată: devenea cu putință.

Planeta Purgatoriu

Omul e născut pentru o existență scurtă. Trăiește între granițele înguste ale timpului și spațiului fără cea mai mică posibilitate de a cuprinde intelectual sau emoțional spații intergalactice și măsura timpilor istoriei pământului. Datorită posibilităților sale limitate este redus la o concepție tridimensională asupra lumii înconjurătoare, corespunzătoare simțurilor sale, și realității universului. E atât de îngădat prin percepția celor cinci simțuri ale sale, care îl leagă de lumea materială, încât e incapabil să mediteze clar la un început sau un sfârșit al universului.

Omul nu înțelege nici scopul principiului creator, care cuprinde toate fațetele conștiinței și proiecția ei minunată în creativitate. Este astfel obligat să transfere toate acestea în zona misterului și să le înlăture. În concluzie autoamăgirea este evoluția cea mai normală, inaccesibilă rațiunii logice, examinării mai profunde, dacă nu cumva se transformă în himere ce contrazic realitatea.

Un alt impediment se află în subconștientul uman, care nu-i permite să recunoască simptomele clare ale morții sale apropiate. Doar la sfârșitul scurtei sale existențe, ochii conștiinței i se deschid pentru o clipă și omul începe să-și înțeleagă situația și să-și accepte destinul. Scurtă, foarte scurtă este privirea conștientă către prezentul eternității și cea spre reîntoarcerea veșnică (recurentă) a însuflețitului.

Scrutând omenirea ca pe un întreg, ajungi la concluzia că aceeași confuzie mărginită, aceeași interdicție, același proces de suprimare a ceea ce este stânjenitor sau înfricoșător sunt proprii societăților umane, asemeni unui fel de conștiință colectivă.

Colectivitatea repetă ceea ce se petrece în spațiul individual, iar în conștiința popoarelor și a civilizațiilor fenomenul de abstragere din deșertăciunea, amară, dureroasă ca și ignorarea premeditată a timpurilor apuse se manifestă la fel de puternic ca la individ.

Contemplând istoria, dezvoltarea și decăderea civilizațiilor și a instituțiilor omenești este evidentă. Totul pe acest pământ își are evoluția proprie: naștere, punct maxim de dezvoltare, decadentă, moarte. Totul pierе în jur.

Nu suntem osândiți să trăim privind cum totul de pe această planetă trebuie să dispară, ci cum totul se modifică neconținut și se readaptează - ceea ce poate însemna moartea a ceea ce a fost înainte.

Pământul este planeta purgatoriu, planeta schimbărilor eterne, condusă brutal de Kali, zeița distrugerii, care își înghite necurmat propria creație. Totuși, în civilizația noastră vestică, condiționată de creștinism, suntem legați de o dezvoltare lineară, constantă și fără limite.

Cornelia PETRATU

„Mașina” care a dus la înfrângerea Germaniei

Istoria mașinii care avea să joace un rol atât de important în cursul celui de-al doilea război mondial a început în 1919, în Olanda. Un oarecare Hugo Kock, din Delft a descoperit un dispozitiv prin care informațiile inteligibile se preschimbau în texte ilizibile.

Nu pot fi inserate toate cazurile în care informațiile descifrate au jucat un rol fundamental. Serviciile „filialei înaltului comandament german”, cum numea Winterbotham secția de la Bletchley Park, au fost prețuite de toată lumea. De la Winston Churchill și președintele Roosevelt, la generalii Montgomery și Alexander. Un rol remarcabil a jucat sistemul „Ultra” în timpul debarcării Aliaților în Normandia.

LA PORȚILE EGIPTULUI...

„Ultra” a fost un atu în mâinile conducătorilor militari. N-a fost însă miracolul care a decis singur înfrângerea lui Hitler. Se pune întrebarea: dacă englezii și francezii au avut la dispoziție, începând din 1940, informații atât de amănunțite despre acțiunile și intențiile dușmanului, de ce această șansă unică în istoria războaielor nu s-a reflectat mai puternic în acțiunile generalilor britanici și francezi? De ce s-a ajuns la capitularea Franței, la

evacuarea precipitată a corpului expediționar britanic la Dunkerque?

Răspunde Frederick W. Winterbotham:

„Generațiile tinere de azi își explică cu greu de ce am fost înfrânți în Franța în 1940. Apărarea țării noastre era asigurată doar de rămășițele armatei britanice evacuate de la Dunkerque, fără arme, și de Royal Air Force, slabă și neputincioasă în fața puternicei Luftwaffe. Pentru noi, care cunoșteam situația, soarta Marii Britanii depindea de faptul dacă rămășițele lui Royal Air Force aveau să fie sau nu zdrobite de forțele aeriene germane. Dacă aviația germană obținea victoria, nici un vas al marinei noastre de război n-ar mai fi putut supraviețui în Canalul Mânecii”.

„Ultra” a ajutat, deci, la prevenirea amenințătoarei catastrofe: înfrângerea Marii Britanii pe propriul ei teritoriu. Winterbotham arată în continuare:

„Un lucru e sigur. Chiar și cea mai prost pregătită invazie pe Insulele britanice ar fi fost, ținând seama de forța pe care germanii ar fi putut s-o arunce din văzduh și de pe mare împotriva coastelor noastre insuficient apărate, în mod sigur victorioasă. Doi ani am luptat împotriva mașinii de război germane literalmente cu idei și invenții. Acțiunea „Ultra” era una dintre ele. Aceasta i-a permis mareșalului aerului Dowding să găsească cheia unei noi strategii și să prevină knock-out-ul cu care Goring se pregătea să învingă Royal Air Force în bătălia pentru Anglia. „Ultra” ne-a informat despre pregătirile germane pentru operațiunea „Leul de mare” (Unternehmen Seelöwe), adică pentru invadarea Marii Britanii. Mai târziu, „Ultra” i-a permis generalului Auchinleck în Africa de Nord să-l evite mult timp pe Rommel și corpul african de sub comanda lui, până când, în cele din urmă, ca un boxer abil a lovit cu toată puterea.

Auchinleck a reușit să-l oprească pe Rommel chiar la porțile Egiptului. Dacă nu s-ar fi întâmplat așa, Marea Britanie ar fi pierdut tot spațiul mediteranean, Orientul Mijlociu, zăcămintele de petrol, bazele navale și legătura cu India. Chiar și după victoria de la El Alamein, când norocul chiar dacă șovăitor, a trecut de partea noastră, informațiile oferite de „Ultra” despre mișcările, forța și planurile dușmanului nu ne-au putut ajuta, totuși să obținem victorii rapide. Pur și simplu n-aveam destui soldați, destule arme și provizii. N-ar trebui să ne lăsăm induși în eroare de filmele de televiziune și de propaganda care înfățișează azi războiul ca pe un continuu marș victorios. Al doilea război mondial a fost o bătălie pe muche de cuțit și ar trebui să ne punem mai degrabă întrebarea dacă fără „Ultra” am fi câștigat-o.

V.P. BOROVICKA

CREȘTINISMUL ȘI PIRAMIDA

ISTORIA OMENIRII A FOST ÎNSCRISĂ ÎN PIRAMIDA LUI KEOPS. SIMBOLUL SFINXULUI

Colosul piramidic a uimit lumea timp de aproape 4 milenii. Tot așa, rezultatele cercetărilor asupra lui, sînt de domeniul imensității. Printre cercetători, a fost și un român foarte cunoscut la vremea sa, dar aproape uitat în ultima perioadă de timp.

Una din cărțile sale se numește „Armonia Universală”; din care, pentru a ne forma o impresie asupra operei și persoanei sale voi menționa pentru început prezentarea sa, făcută la începutul lucrării de către profesorul universitar D. Pompeiu, ilustrul matematician, Membru al Academiei române, cu ocazia ciclului de conferințe asupra piramidei, ținut la Ateneul Român în februarie 1947 și organizat de personalități distinse, academicieni și profesori universitari de matematică:

„Onorat auditoriu»; „Taina Tainelor!»; așa și-a intitulat, cu drept cuvânt, dl. Moiescu cartea în care se găsește rezumatul cercetărilor sale despre enigma atât de pasionantă a piramidei lui Keops.

Pentru noi românii este o mândrie națională, că anume în țară la noi s-a găsit un român, care să-și închine ani de zile de cercetări migăloase, de meditații adânci - ani de muncă stăruitoare întru urmărirea unei probleme care a pasionat în atâtea timpuri savanți din toate țările. Dl. Moiescu este un cercetător demn de toată prețuirea și toată atenția.

Autorul afirmă că, în urma analizării datelor furnizate de piramidă, veritabilului creștinism i se deschid și mai mult orizonturile cosmice, ca nici unui alt sistem religios sau filozofic. Creștinismul nou testamental ni se prezintă astfel în adevărata lui lumină, după ce în toate epocile s-a căutat să se discrediteze prin contrafaceri.

Voi prezenta câteva fragmente ale acestei cărți.

ADEVĂRURILE PIRAMIDEI

Referindu-se la Biblie autorul afirmă că aceasta este carte doar în ceea ce privește înfățișarea ei din afară, de fapt însă e Cuvântul lui Dumnezeu întrupat în litere. Tot așa, piramida e clădire, dar cele mai nobile minți bănuiau de mult că ea ascunde Taina cea mai arzătoare pentru căutătorii de adevăr, în piramidă a aflat cea mai potrivită schematizare a adevărilor universale, ale Bibliei în special. Nu putea trece prin mintea nici unui geniu o așa sinteză a universului material cu cel spiritual. Nu putea visa nici cel mai optimist poet posibilitatea de a ni se deschide prin piramidă poarta spre cerul ideal și totodată conform cu postulatele științei sănătoase.

Dovedirea unității de substanță a corpurilor cerești cu cele terestre a tăiat probabil ultima ancoră a separatismului celor două lumi. Biblia, contrar religiilor, de la început a dat să se înțeleagă unitatea universului.

Metoda folosită de autor pentru descifrarea tainelor piramidei a fost calcularea valorii numerice a literelor din textele biblice. Sunt pagini întregi în Biblie în care Numele lui Dumnezeu nu apare decât ascuns prin unele metode alfabetice, abia astăzi analizate.

În piramidă, dimpotrivă, nu există punct geometric în care Numele Creatorului să nu fie exprimat prin cifrele - literele ale numărului ei omniprezent.

Știința se dezmente din deceniu în deceniu, până e nevoită să adopte afirmațiile de nezduduit ale Bibliei, din punct de vedere cosmogonic, istoric, sociologic, etc. Până și metoda experimentului critic de la baza științei este scoasă clar din Noul Testament care ne îndeamnă să cercetăm toate și să păstrăm ce e bun, după ce le-am supus criticii obiective. „Cercetați toate lucrurile și păstrați ce este bun», (1 Tesalonicieni 5-21).

Religia așa-zisă creștină zice dimpotrivă: „Crede și nu cerceta», fiindcă așa le convine urzitorilor de neadevăruri. De aceea au ars ei Bibliile pe același rug cu cei care erau prinși citindu-le.

Piramida are menirea să investească Biblia cu sceptorul științei.

Cristian NEGUREANU

ÎNAINTE ȘI DUPĂ CĂSĂTORIE

După căsătorie vocea femeii devine mai aspră, mai dură, a afirmat recent o cercetătoare. Și a avansat în sprijinul afirmației ei aceste argumente: E de ajuns ca logodnica să-și exprime chiar numai în șoaptă, o dorință pentru ca logodnicul să

alerge spre a i-o îndeplini. După ce s-au căsătorit însă, femeia e de multe ori nevoită să ridice vocea pentru ca să se facă auzită de soțul ei. Iar atunci când vin copiii ea are nevoie de o voce puternică, chiar aspră, altminteri nu i-ar putea ține în frâu.

Dr. Carmen POPESCU

Cât a durat războiul Troian?

Aproximativ 53 de zile – afirmă oamenii de știință, contrazicându-l pe marele Homer. Sunt interesante unele amănunte în legătură cu acest eveniment destul de controversat, în general, al lumii antice. Astfel, referindu-se la stratagema calului troian, H. Schliemann spune că acesta ar fi fost „un simbol sacru”, adăugând că este imposibil ca „o asemenea mașinărie plină de războinici, să fi fost târâtă 8 mile englezești (12,8 km) prin câmpie apoi mai mult de o milă în sus pe stâncile abrupte ale lui Bullidag, până la Pergam. Nici grecul Euforion n-a crezut legenda calului, presupunând că acesta a fost... o corabie numită „Calul”. Pausania susține că a fost vorba de un „spărgător de ziduri”, adică ceea ce numim astăzi „berbec”. Otto Keller scrie: „Calul se raportează probabil la un oarecare oracol; să ne amintim de diversele Sibile preasiatice... și despre acel oracol referitor la zidurile de lemn ale Atenei, care înseamnă corăbii.”

A.T.

O istorioară pentru "catindații" la gloria scrisului

Sunt mai bine de 80 de ani de când undeva, pe o terasă la malul Mării negre, două ciudate personaje – un bătrân și un încă tânăr scriitor – se odihneau, iluminați de valuri.

Cu un gest care se voia (și era) protegitor, bătrânul l-a prins de după umeri pe tânăr, cu pământia-i mână osoasă, rostind:

– „Piesele lui Shakespeare sunt proaste, dar ale dumitale și mai proaste!”

Și neprimind nici un răspuns, a continuat:

„Scumpul meu prieten, te rog, nu mai scrie drame!”

Iată un episod care ar fi putut provoca „sfârșitul” literaturii. Ori care, dimpotrivă, hrănește ambițiile veleitare.

Bătrânul – să nu uit – se numea Lev Tolstoi.

Iar tânărul, Cehov...

Gheorghe TOMOZEI

Ipoteze și ipotenuze

De ce a aprins Cezar de două ori Biblioteca din Alexandria

Despre Biblioteca din Alexandria situată într-un oraș port din Egipt, înființată de Alexandru Macedon, se știe că avea peste 900.000 de manuscrise adunate cu miză din lumea cunoscută atunci, fiind fără posibilitate de tăgadă, cea mai mare din lume. Alexandru Macedon ajuns încă din „școală” pe tron, era înconjurat de cei mai erudiți dascăli ai antichității în frunte cu Aristotel care l-au sfătuit probabil să nu treacă prin „săbie și foc” teritoriile cucerite, ci să adune „suma de înțelepciune” a celor ocupați vremelnic într-o bibliotecă mare, unde să se poată instrui, toți tinerii capabili ai imperiului. Așa se explică „politica” practică de Alexandru în țările cucerite, care nu ucidea pe învinși, ci le oferea încredere, funcții și demnități, ba mai mult, își îndemna supușii să ia în căsătorie pe fetele acestora.

Această „politica” numită „pax macedonica” (și apoi prin copiere la romani pax romana), a ușurat expedițiile de cucerire ale macedonenilor, fiind dese cazurile, când, se apropia Alexandru de orașele lor, să se predea fără luptă cu tot avutul, fiind convinși că vor fi bine tratați. Ei deveneau „cetățeni ai imperiului” (prin copiere la romani - cetățean roman), cu drepturi egale cu toți cetățenii ocupanților de aceeași stare socială. Prin aceste politici, dublate de o strategie fiscală și militară Alexandru Macedon a încropit unul din cele mai mari imperii și mai bine conduse din lume. Organizarea satrapiilor înființate de el (deși pe nedrept numite „elenistice”) au persistat încă secole de-a rândul după dispariția marelui împărat.

Noile puteri care s-au stabilit pe ruinele acestui mare imperiu, au preluat și copiat lucrurile bune și utile lăsate în scurta trecere prin viață de Alexandru Macedon.

Așa au făcut grecii care au „grecizat” tot ce era macedonean și convenea, confiscându-l chiar și pe împărat susținând că ar fi fost grec (deși la vârsta de 16 ani nu l-au primit la Olimpiadă pe motiv că nu era grec - motiv pentru care, după ocuparea orașelor grecești a interzis Olimpiadele). Se cunoaște faptul că Alexandru, a obținut de la preoții egipteni recunoașterea ca faraon (fiind primul străin în această postură), ca mai

apoi, grecii prin dinastia Ptolomeilor, să revendice aceeași demnitate ca urmași ai acestora. La fel s-a întâmplat cu „falanga macedoneană”, cu organizarea satrapiilor și a finanțelor din imperiul care aparținea lui taică-său Filip al II-lea (care era cei drept filoelen, fapt ce i-a atras și moartea) etc.... După cum am arătat anterior, aceeași politică de preluare - falsificare a trecutului au avut-o și romanii.

De fapt orice nou imperiu încerca să preia măștițele celor precedenți, uneori mergând până la a-i șterge din istorie (vezi Akeneton în Egipt).

Desigur că și Cezar a procedat la fel și cu toate că nu vreau să-i neg meritele „Dă-i cezarului, ce-i al cezarului”, dicton ce se referă în principal la dări, totuși în mod sigur, că acesta a fost deranjat de faima lui Alexandru, ce a ajuns să fie cântat și în creația orală a popoarelor – Alexandria. Atunci s-a gândit să-i diminueze acest prestigiu și să-i șteargă faptele, pentru a le putea însuși romanii. Faptele acestuia în mod sigur erau consemnate în detaliu în Biblioteca din Alexandria de slujitorii acestui lăcaș și de aceea nu s-a sfârșit să-l incendieze, deși în acest mod dispăreau valori incomen-surabile. Totuși unele manuscrise au fost salvate de aceiași slujitori și atunci a mai incendiat-o odată.

Astfel, singurul mijloc de perpetuare a faptelor lui Alexandru Macedon ar fi dorit să fie creația populară orală, dar s-a înșelat.

Stefan TARJOC

HARISM

Alăte aspirații și gânduri deșarte,
odată cu Omul ajung ele moarte.
Și câte vise și-nvăgăminte,
odată cu omul ajung în morminte.

Hariton GIURCA

PROVERBE DIN DIFERITE ȚĂRI

Afgane

– Oricât ai bate măgarul, el tot nu se preface în cal.

– Omul este mai tare decât piatra, dar mai gingaș ca floarea.

Arabe

– Ia-te după câine, nu după șacal; primul te va duce în sat, al doilea în deșert.

– O mână de albine face mai mult decât un sac de muște.

Bengalez

– Aurul este un personaj care nu are nevoie de limbă, dar acolo unde începe să vorbească, toți tac.

Basc

– Muntele nu are nevoie de munte, dar omul are nevoie de om.

Bulgar

– Când omul cade în mare, se prinde și de șarpe.

Danez

Când înțeleptul nu te-aprobă e rău, dar când te proslăvește prostul e și mai rău.

CARTE FRUMOASĂ, CINSTE CUI TE-A SCRIS!

UN GÂND

(Lui D.B., încercare de portret)

Jurnalist de regulă incomod atunci când scapă dintr-adins frânturi de indiscreții presărate ca din întâmplare din vârful condeiului, Dinu Barbu – prieten al meu dintr-o mult depărtată studenție (vorba cântului: «Lungu-i drumu' Clujului»), pierdută în istorie (timp) și-n spațiu (asta-i chestie filosoficească!) - își ispitește concetățenii ce i se par că-și țin prea șmecherește basca pe-o sprânceană salutându-i, gazetărește, cu evidente gesturi breslașe. Și iarăși de regulă, ei nu răspund ca nu cumva, mișcându-și țeasta a binețe (natural, cu basca pe post de căciulă!) să întărească muscoiul a zbârâni prin gura târgului.

Dar de supărat se supără: unii pe tăcute, alții trântindu-și căciula, fie ce-o fi! Doza de supărare este direct sau invers proporțională cu simțul umorului al celui în cauză, cu moralitatea sau cu maxima sărăcie din neuitatul dicton prezidențial prin care s-a autoportretizat nu demult cineva - săracul vizat este sărac în sensul creștin.

Aici însă, în această luxoașă întruchipare bibliofilă intitulată «Dedicații (ș'alte grații)»,

Dinu Barbu se așează într-o lume a cărților-prietene scrise de oameni-prieteni. De aceea se poartă ca între prietenii aproape verificate: cu eterică detașare și lucidă empatie le pătrunde firea, transpunându-le pe fiecare într-o veritabilă și de aceea rarissimă turnură parodică.

Ioan Viorel BOLDUREANU

Un chip de înger...

Surâsul ei mărinimos
E unda unui suflet mare
Pe care-un pictor inimos
A zugrăvit-o cu-adorare...

Surâsul ei proverbial
E raza vieții animate
– Un val plutind ca un coral
Cu mângâieri de nestemate –

Un chip de înger luminat
De un surâs năucitor
E-un univers iluminat
De un artist copleșitor...

Surâsul ei miraculos
E-un gând pios și virtuos!

Aurel JICMAN
Paris, Louvre – 31.12.2005

Blestemul templierilor

„Nu voi fugi”

Sfântul Bernard, care a pregătit cea de-a doua cruciadă, a fost, ca să spunem așa, nașul ordinului. El l-a impus bisericii, obținând confirmarea cu prilejul consiliului de la Troyes (1128) și tot el este acela care, în tratatul său De laude novae militiae elaborează statutul templierilor. Papa Inocențiu al II-lea, prin bula „Omne datum optimum” a confirmat privilegiile templierilor. Aceștia erau jumătate călugări, jumătate oșteni, misiunea lor fiind pur militară. Jurământul pe care-l depuneau suna astfel: „Jur că voi apăra nu numai cu cuvântul, dar mai cu seamă, prin forța armelor și din toate puterile mele, secretele credinței... că, ori de câte ori va fi nevoie, voi trece mările pentru a merge să lupt, că voi da ajutor împotriva regilor și principilor necredincioși și că, în prezența a trei dușmani, nu voi fugi niciodată și le voi ține piept.”

Ordinul era subordonat direct papei de la Roma și îndeplinea, inițial, numai misiuni militare în Orient. Veșmântul de călugăr era acoperit de o mantie largă, albă la care, mai târziu, papa Eugeniu al IV-lea a adăugat, ca semn distinctiv, o cruce mare roșie. Fiind supuși papei, rezulta, în mod implicit, că nu puteau fi judecați decât de către acesta. Distanța greu de parcurs, a determinat să se lase acest drept unui consiliu, propriu ordinului, în fața căruia compăreauu împriținării ce se făceau vinovați, mai ales de încălcarea regulamentului ordinului și mai puțin de abateri laice. Prin statut era interzis membrilor ordinului de a dobândi funcții în stat și biserică, sau de a primi în rândul său pe aceia ce aveau asemenea funcții, de exemplu pe regi, sau prelați. Se cunosc numeroase cazuri când solicitări venite din partea puternicilor zilei au fost respinse și dintre acestea vom menționa doar două: a papei Inocențiu al III-lea și a regelui Franței, Filip al IV-lea.

Punerea în lanțuri

Organizarea cavalerilor templieri era făcută după modelul unui ordin militar. Comanda supremă era încredințată marelui maestru al ordinului, ce își avea reședința la Ierusalim, fiind asistat și ajutat în activitatea sa de marii ofițeri, ca seneșalul și mareșalul. Ordinul era împărțit, din punct de vedere teritorial, în zece provincii, în fruntea cărora se aflau comandorii sau maestrul care conduceau casele ordinului sau comanderiile. O disciplină deosebit de severă le menținea tot timpul pregătirea de luptă. Încălcarea regulamentului ordinului implica imediat punerea în lanțuri a respectivului și pierderea dreptului de a purta veștimentele ordinului. Pedepșa supremă era rezervată pentru fuga din fața inamicului și a rebeliunii. În luptă, templierii se călăuzeau după percepțiile Sfântului Bernard, conform cărora aceștia, vii sau morți, aparțineau lui Dumnezeu.

Moșiile templierilor

Dacă pe plan militar, cruciadele s-au soldat cu un eșec, ca și misiunea templierilor de altfel, din punct de vedere cultural lucrurile s-au petrecut altfel. Gradul înalt de civilizație al Islamului nu a întârziat să se facă simțit, manifestându-se printr-o infuzie benefică. Forța templierilor a fost dominată cel mai repede și cel mai mult, comparativ cu alții, de această complicație neprevăzută a situației.

Beneficiind de privilegiul și de o disciplină de fier, în condițiile contactului cu civilizația Islamului, cavalerii templieri s-au transformat, în scurt timp, într-o organizație dintre cele mai bogate, dispunând de peste 9.000 de moși răspândite în întreaga creștinătate.

Constantin IONCELESCU

ȘACALUL

Lumea este plină de oameni care l-au cunoscut personal pe Carlos, până în momentul în care ceri cuiva să te prezinte

Pe la sfârșitul anului 1983, voiam să examinez anumite aspecte a două din problemele majore mondiale. Una era terorismul, cealaltă era problema palestiniană. Cercetările au indicat o corelare între cele două. De asemenea am descoperit un catalizator extrem de puternic — omul cel mai căutat din lume. Numele real Ilici Ramirez Sanchez, cunoscut mai bine sub numele de Carlos, sau Carlos, Șacalul. Era omul legat inextricabil de ambele probleme.

Unii spun că locul său de naștere era Santiago, Chile. Alții pretind că era capitala columbiană, Bogota. Câteva agenții naționale de informații au înregistrat ca țară de origine, Israelul. Alți experți în informații nu sunt de acord și citează mai multe locuri de naștere, de la orașe din SUA până în URSS.

Este cât se poate de potrivit ca omul acesta să aibă atâtea cămine — timp de mai mulți ani părea să fie peste tot. Simultan. Cu o pușcă într-o mână, o grenadă în cealaltă.

Avea la fel de multe nume câte locuri de naștere, dar numele care nu trebuia decât să fie șoptit la telefon pentru ca forțele de securitate ale unei întregi țări să fie alertate era unul singur — Carlos.

Fără nici o zgârietură

La vârsta de paisprezece ani Carlos era șeful mișcării de tineret comunist din Caracas, Venezuela. A fost recrutat de KGB înainte de a împlini cincisprezece ani.

În întreaga istorie a KGB-ului nu există un dosar al cuiva care să fi reușit să-l depășească pe Carlos în activitatea sa prin care împrăștia moartea și teroarea în întreaga lume.

30 mai 1972. Douăzeci și șapte de oameni sunt omorâți și șazeci și nouă răniți în incidentul de la aeroportul Lod, lângă Tel Aviv, când trei membri ai Armatei Roșii Unite a Japoniei au deschis focul cu arme automate. Atacul a fost organizat și plănuțit de Carlos. Doi dintre atacatori au fost omorâți în schimbul de focuri cu forțele de securitate israeliene. Cel de-al treilea a fost capturat și închis. Carlos a scăpat.

5 septembrie 1972. În timp ce Jocurile Olimpice de la München erau în curs de desfășurare, Carlos conduce grupul arab Septembrie negru într-un atac asupra echipei israeliene. Douăzeci și patru de ore mai târziu, unsprezece atleți israelieni sunt morți. Deși unii dintre colegii lui sunt omorâți și alții, răniți și capturați, Carlos scapă, fără nici o zgârietură.

28 septembrie 1973. Doi membri ai unui grup arab de guerrilă se îmbarcă în trenul de la Moscova la Viena, „Expresul Chopin», la Bratislava, în Cehoslovacia. Când trenul ajunge la Marchegg pe partea austriacă a frontierei, aceștia scot arme automate și grenade de mână și capturează patru ostateci. Cer ca Austria să închidă castelul Schönau, locul unde erau cazați evreii în tranzit care păraseau Rusia. Austria acceptă cererile lor iar cei doi arabi sunt transportați cu avionul în Libia. Decizia cancelarului austriac Bruno Kreisky de a accepta cererile lor determină o reacție de protest internațională. Cel care a conceput și organizat atacul a fost Carlos.

Prin ușile de sticlă

Pe măsură ce acesta își forma o clientelă tot mai numeroasă, devenea din ce în ce mai greu pentru serviciile secrete rivale să stabilească cu precizie pentru cine lucra. Dacă masacrele de la Lod și München au fost în favoarea palestinienilor cine a avut ceva de câștigat atunci când vice-consulul iugoslav a fost ciuruit de zece gloanțe de mitralieră la Lyon, în martie 1974? Pentru cine lucra Carlos pe 19 decembrie 1974, când atașatul militar uruguayean, colonelul Ramon Trabal, a murit într-o parcare subterană cu șase gloanțe în el? Pe la mijlocul lui 1975 experții anti-teroriști întrebau în mod public, cu din ce în ce mai multă seriozitate: „Carlos, Șacalul este un terorist pregătit la Moscova care a scăpat de sub control?”

În decembrie 1975 a intrat pe ușile de sticlă ale sediului OPEC din Viena la porunca conducătorului libian, Mu'ammâr Gadaffi. Experții s-au întrebat de ce Carlos a trebuit să ia pe miniștrii petrolului ai OPEC ca ostateci. Mai târziu a devenit evident că tot ce dorise Gadaffi a fost să-i vadă pe miniștrii OPEC înfricoșați. El l-a recompensat pe Carlos cu douăzeci de milioane de dolari.

Carlos, omul cu adăposturi, arme și bombe și femei într-o duzină de orașe din toată lumea, folosea orice refugiu pe măsură ce era din ce în ce mai hăituit. Un raport care spunea că fusese văzut cu siguranță în sudul Chile-ului concura pentru atenție cu altul care îl plasa, în exact același moment în Bogota, cu al treilea care îl semnala la Londra, și al patrulea, în Cuba, al cincilea, în Libia, al șaselea, în Beirut și al șaptelea care afirma că este înapoi în Israel.

Nici un alt om nu și-a citit atât de frecvent anunțul morții lui.

David YALLOP

Dinastii răsuflăte

Problemele de ordin psihic ale Wittelsbach-ilor

Regatul Austriei a fost ocupat de dinastia Habsburgilor între anii 1274 și 1918. Numele dinastiei se tragea de la castelul fortificat situat în Elveția, în cantonul Aargau. Cu Albert cel Bogat (1281), ea a dobândit teritorii considerabile în Elveția și în Alsacia și a obținut tronul în Germania cu Rudolf de Habsburg (1274), care, în 1278, a cucerit Austria, Styria și Carniola. Descendenții acestuia au dispus, printre altele, de Boemia, Ungaria, Spania, Olanda, o parte din Italia și Lumea Nouă. Maria Terezia, fiica împăratului Carol al VI-lea, și-a extins domeniile cu teritoriul Casei de Lorena, prin căsătoria sa cu ducele Francisc al III-lea, care a devenit împăratul Francisc I-ul (1745-1765), fondatorul casei de Habsburg-Lorena. Această dinastie, una dintre cele mai vechi și numeroase din Europa, s-a înrudit, în decursul timpului, cu familia princiară a Wittelsbach-ilor din Bavaria, ce a ocupat tronul Bavariei între anii 1180-1918.

În istorie, descendenții caselor regale și ducale de Bavaria au rămas mai cunoscuți decât cei aparținând casei de Habsburg. Ambele case au avut membri care au prezentat probleme de ordin psihic. Excentricitatea Wittelsbach-ilor, ca să folosim o figură de stil pentru a denumi unele stări patologice, a degenerat adeseori în nebunie, dintre care cazul cel mai cunoscut este al lui Ludovic al II-lea, 1845-1886. Fapt este că Wittelsbach-ii, au părut întotdeauna oameni melancolici și rafinați, mai curând dotați cu înclinații pentru arte și opere spirituale decât pentru ambiții mari oferite de politică.

Nebunia Habsburgilor

Casa de Wittelsbach se bucura a fi una dintre cele mai vechi din Europa, mai veche chiar decât a Capetienilor și mult mai puternică decât a Hohenzollern-ilor.

Ludovic I, bunicul lui Ludovic al II-lea, a fost unul dintre cei mai excentrici regi ai secolului al XIX-lea și s-a aflat la un moment dat, pe punctul de a compromite coroana dobândită de la tatăl său. Lui Ludovic I îi datorează Münchenul modern înfățișarea sa de astăzi.

Cât privește pe Ludovic al II-lea, acesta venea pe lume la o dată când prinții Germaniei începeau să nu se mai jeneze de originea lor. Prințul, căruia îi va fi rezervat un atât de straniu destin, provenea dintr-o familie din care nu te mirai să vezi apărând artiști, oameni originali, maniaci sau chiar nebuni. Ar fi de altfel absurd să te grăbești conchizând spre un diagnostic de degenerescență regală.

În ceea ce privește cealaltă ramură, a Habsburgilor, aceasta a manifestat o nebunie ce s-a concretizat prin îmbolnăviri, spre deosebire de Wittelsbachii unde, chiar dacă au avut doze mari de rătăcirii, nu au comis monstruoziități, ca în cazul Habsburgilor.

Multe dintre maladiile cunoscute care s-au manifestat la membrii acestei dinastii, ar putea fi puse, eventual, pe seama consanguinității, știut fiind faptul că fosta case domnitoare din Europa se înrudeau strâns între ele.

În zilele noastre, Habsburgii continuă să dăinuiescă, și în urmă cu doar câțiva ani, cu prilejul unei reuniuni a membrilor ei, o fotografie de familie care a imortalizat momentul înfățișă un grup de aproximativ 40 de persoane de toate vârstele. Actualul șef al casei de Habsburg este Otto de Habsburg, fiul împăratului Carol, ultimul suveran al Austro-Ungariei.

Paul ȘTEFĂNESCU

Nici o altă formă de banditism nu a fascinat fantezia oamenilor din toate timpurile mai mult decât pirateria, care pare-se că a existat de când oamenii s-au aventurat să cucerire mările. Femeile au jucat, din vremuri străvechi, un rol important, fiind cunoscute „pirate” celebre, încă din Antichitate: Teuta din Iliria, Artemisa din Halikarnas, Elissa din Fenicia. Legende, miturile, dar și istoria le-au păstrat în memorie.

Despre două „pirate” celebre, ambele din Anglia, s-a scris deosebit de mult: Anne Bonny și frumoasa Mary Read.

Curajoasele

Îată pe scurt viața aventuroasă a celor două pirate celebre, așa cum ne-a rămas de la Daniel Defoe. În octombrie 1720 a fost prins la Port Royal, în Jamaica, cel mai temut pirat al vremii, John Rackham, zis „Calico Jack”, și banda lui. În noiembrie, la St. Jago de la Vega, o instanță a Amiralității engleze a pronunțat condamnările la moarte, când la întrebarea „dacă mai au ceva de spus”, doi dintre piraiți s-au dezbrăcat, dovedind că sunt femei și sunt gravide. Instanța a dispus suspendarea executării pedepsei, până după naștere, când nu s-a mai pus în aplicare sentința. Una din ele a fost Anne Bonny, cealaltă Mary Read.

Mary Read era fiica nelegitimă a văduvei unui marinar. De rușine, mama s-a mutat într-o altă localitate. Lipsită de mijloace de trai, a prezentat-o pe micuța Mary fostei soacre drept, „nepotul” ei. În acest scop a deghizat-o în băiat, obținând o coroană pe săptămână ajutor din partea „bunicii”. După moartea acesteia, Mary, care a crescut cu identitatea de băiat, s-a angajat, la 13 ani, ca lacheu la o doamnă. Era robustă fizic și psihic, voluntară și neastâmpărată. După ce și-a părăsit stăpâna, s-a angajat, deghizată tot ca băiat, pe un vas de război, apoi în Flandra într-un regiment de infanterie, în fine într-un regiment de cavalerie. La instrucția militară, ca și în luptele la care participa, a câștigat respectul ofițerilor și „camarazilor de arme, pentru curajul dovedit.

Fiica juristului

Dragostea a pus însă capăt carierei ei militare, după ce s-a măritat cu un tânăr soldat. La moartea acestuia, pentru a scăpa de mizerie, dar și de viața civilă, pe care o găsea plictisitoare, s-a deghizat din nou în bărbat, îmbarcându-se cu destinația Indiile de Vest. Vasul a fost atacat, ea a scăpat cu viață și, vorbind engleza, a fost primită în banda lui. La proces, martorii au declarat că în cursul atacurilor pirateresti, era deosebit de dărză, gata să execute cele mai periculoase și sângeroase acțiuni. Până la urmă, nimeni nu a putut să-și dea seama că este de sex feminin, deși trăia pe ascuns cu un prizonier al piraiților, căruia i-a rămas tot timpul fidelă, apărându-l când a fost în pericol de moarte, cu riscul propriei vieți.

Anne Bonny era fiica unui jurist din Cork (Irlanda). Soția acestuia, bolnavă, a fost mult timp absentă de acasă. Servitoarea familiei avea un amant care, fără știrea ei, a furat câteva linguri de argint, apoi de frică le-a ascuns în patul ei. Doamna casei a aflat chiar de la servitoarea de dispariția lingurilor. Găsindu-le din întâmplare, doamna a tras concluzia că servitoarea nu dormise tot timpul absenței ei acolo, ci în patul stăpânului. Geloasă, spre a se convinge, s-a culcat în patul servitoarei, în noaptea când soțul urma să se întoarcă de la drum acasă. Bănuiala s-a adeverit, căci soțul a petrecut cu ea o noapte de dragoste vijeliosă, fără a ști că este soția. În urma scandalului, soții s-au despărțit. Avocatul a plecat în Carolina, împreună cu servitoarea și fiica lor, Anne, pe care, căsătorindu-se fără voia tatălui, acesta a dat-o afară din casă. Soții au plecat în insula Providence, unde Anne a făcut cunoștință cu Rackham. A devenit iubita lui și, deghizată în bărbat, ca membră a bandeii de piraiți, a luat parte la jafuri. La proces, martorii au arătat că nimeni n-a fost mai curajos și mai nemilos față de victime decât ea.

Vapoarele fantomă

În ultimii 20 de ani, atacurile pirateresti s-au înmulțit considerabil. În doi ani au fost atacate 70 de iahturi, numai pe coastele Mării Roșii, și multe altele pe coastele Americilor, Asiei și Africii. Una dintre acțiunile cele mai sângeroase ale piraiților zilelor noastre a avut loc în 1998, când, îmbrăcați ca vameși, ei au urcat la bordul cargobotului „Cheung Son”, care transporta zgură de furnal de la Shanghai în Malaezia. Membrii echipajului au fost ținuți legați 10 zile, apoi măcelăriți și cadavrele lor aruncate peste bord. Dar nici ucigașii n-au scăpat, au fost identificați, prinși de poliția chineză, condamnați și executați. Cazul a stârnit o dezbateră la nivel mondial în ce privește asigurarea circulației pe mări și oceane. În anul 2000, International Maritime Bureau (IMB) din Londra a înregistrat 469 atacuri pirateresti, cu 56% mai mult decât în 1999, cauzând pierderi de 3 miliarde de dolari.

Ceea ce îi îngrijorează cel mai mult pe căpitani de vase și pe armatori este nu numai frecvența atacurilor, ci și brutalitatea crescândă a loviturilor. Pe lângă armele „clasice”, cuțite și

machete, se utilizează în prezent arme automate și aruncătoare de grenade. Piraiții moderni au devenit o problemă serioasă pentru economia multor state ale lumii. Din punct de vedere al pericolozității lor, se disting trei categorii: cei care „se mulțumesc” să prade banii și obiectele de valoare, atacuri care azi, în cele mai multe cazuri, nici nu mai sunt anunțate forurilor în drept; cei cu arme mai grele, operând de pe vase rapide, ancorate în baze ascunse și care, după terminarea acțiunii, dispar repede, fără a

se știi să lase în urmă cadavre și femei siluite; și cei mai periculoși, organizați în mafii, care capturează vasul atacat folosind arme moderne, ca proiectile sau rachete antitanc. Eiucid echipajul, revopsesc rapid nava și, sub alt nume și stindard, o oferă spre vânzare pe piața internațională. Acestea sunt așa-numitele „vase fantomă”, care, la rândul lor, sunt din nou atacate ș.a.m.d. Deocamdată se știe foarte puțin despre capii acestor mafii, bine structurate și foarte periculoase. Răpirile, mănoase ca preț de răscumpărare, fac parte și ele din practicile lor și sunt la ordinea zilei.

Raiul piraiților

Deosebit de periculoase sunt apele coastelor Somaliei, Yemenului și Ecuadorului, dar pe primul loc se află strâmtoarea Malacca, lungă de 300 km și lată, în cea mai îngustă parte, de 17,5 km, legând Oceanul Indian cu Pacificul. Este o cale maritimă circulată: 900 vase de mare tonaj în 24 de ore, obligate să treacă prin fața insulelor indoneziene, unde vânzătorii de nave stau la pândă. În 1998 s-a comis un atac de mai mare anvergură, în 1999 două, iar în 2000 - 75. Comanditarii plătesc 500 dolari pentru un omor, reprezentând salariul pe o lună al unui marinar, un muncitor din port care trădează conținutul unei încărcături primește 1.000 dolari, un căpitan de vas mituit 10.000 dolari și un pirat, membru al bandeii, 20.000, după atac...

La sfârșitul lunii iunie 2001, la Kuala-Lumpur (Malaezia) a avut loc o consfățuire pe tema Pirateriei și vasele fantomă, pentru elaborarea unei strategii comune a statelor și organelor lor de urmărire. S-a constatat că reglementările juridice actuale privind relațiile interstatale și circulația navală vin în ajutorul piraiților. Un vas atacat în Malaezia, acaparat de piraiți, nu trebuie decât să fie dus în Indonezia, pentru a scăpa de urmărire. Autoritățile naționale nu au dreptul să acționeze pe teritoriul altei țări, iar cele 17.000 insule indoneziene, de pildă, sunt oricum incontrollabile, nemaivorbind de funcționarii aparatului de stat din multe țări, dispuși să primească mită. În ultima vreme s-au înființat firme care asigură securitatea navigației vaselor, ba chiar mai mult, „Marine-Risk-Management”, firma helveto-britanică, se angajează - contra sumei de 500.000 dolari - să recupereze navele furate.

Sistemul „Shiploc”

Apar însă și tehnici de urmărire prin satelit pentru asigurarea siguranței navelor. Fiecare vas, începând de la 1 iulie 2002, trebuie să fie dotat cu așa-numitul „Sistem-Solas” (Safety of Life at Sea) care, în urma apăsării pe un buton, indică unei centrale parametrii poziției navei și transmite semnalul S.O.S. Și mai eficace este socotit sistemul „Shiploc”, al cărui loc de instalare pe vas nu este cunoscut nici căpitanului și care, odată declanșat, nu mai poate fi oprit în nici un fel. Chiar dacă piraiții ar întrerupe curentul, el funcționează mai departe, pe bază de baterii, în felul acesta poate fi detectat orice vas-fantomă, indiferent cum a fost revopsit și rebotezat.

Cu toate acestea, un experimentat căpitan de vas este de părere că apărarea constă în mărirea navei, care să aibă pereți laterali cât mai înalți, o puternică iluminare a punții, viteză maximă de navigație și cel mai important lucru: să te rogi la Dumnezeu!

R. BERYMANN
(Frankfurt am Main)

DUHUL CARE NE CONDUCE

Experiențele mistice ale drogaților au schimbat mintea psihologilor care i-au studiat și tratat. Astfel Dr. Helen Wambach a fost convertită la Hinduism de pacienții tratați, a căpătat un spirit-călăuză, apoi a început să se ocupe de regresia pacienților prin hipnoză în presupusele vieți anterioare. Tinerii maniaci ai drogurilor, în special, au declarat că au experiențe extracorporale și regresii în viețile trecute. Ea a regresat multe mii de pacienți în „viețile anterioare” sub hipnoză.

Folosirea regulată a stupefiantelor produce modificări ireversibile în creier și alte organe. Cocaina, heroina, marijuana, LSD, dar în special PCB, deși au efecte fizice dezastruoase, sunt incomparabil mai ruinate pe plan spiritual. Ele alterează conștiințele consumatorilor și-i aduc sub controlul demonilor. Faptul că cineva poate să experimenteze aceleași „călătorii” psihedelice și să contacteze spiritele sub yoga, meditație transcendentă, sau LSD trădează adevărata natură a misticismului oriental.

Dar, nu cumva este o exagerare în această explicație? Dr. John Eccles, câștigător al premiului Nobel pentru cercetări asupra creierului, a descris creierul ca fiind „o mașină care poate fi condusă de un duh”.

În starea normală a conștiinței, mintea este „duhul” care conduce creierul. Starea alterată a conștiinței obținută prin droguri, hipnoză, yoga, meditație transcendentă sau alte mijloace similare permite preluarea conducerii creierului de către o minte străină. Mintea străină în control poate fi un hipnotizator sau un spirit, un demon, Voința, garda minții, este înlăturată și ușa creierului rămâne deschisă pentru demoni!

Oamenii de știință recunosc că mintea nu este controlată numai de hipnotizator. Hipnotizatul poate adesea să vorbească diferite limbi curențe, antice, obscure pe care nici el, nici hipnotizatorul nu le cunosc și pe care nu le-a „sugerat” hipnotizatorul.

Savanții recunosc posibilitatea ca alte „minți” să fie la lucru. Unii preferă să elimine demonii din discuție, optând pentru posibilitatea ca inteligențe extraterestre (mai corect intraterestre - cele din Shambhala - n.a.) aparținând unor civilizații mult mai avansate decât cea umană să fie în contact prin telepatie. În felul acesta se caută cauza într-un domeniu necunoscut, dar dacă telepatia este o cale prin care o persoană poate fi influențată de la distanță, nu este nici o rațiune să se creadă că spiritele rele nu folosesc prilejul și metoda.

Îată așadar, cum și drogurile au devenit un aliat al spiritismului susținând invariabil bătrânele minciuni gemene că suntem nemuritori, suntem Dumnezeu!

Cristian NEGUREANU

Femeile dracului

Cum să ajungem fără a fi observați în Europa

Comunismul n-a inventat tarele morale ale poporului român, este drept, le-a lustruit, dar trădarea, lașitatea, fuga caracterizează ere întregi ale istoriei românești. Andreea Esca să trăiască, ea face istorie nu doar pe sticlă, manipulând, ci și în manualele de istorie.

Un voievod patriot, care lupta cu turcii pentru apărarea gliei și neamului, este înregistrat în manuale doar ca vampir. Și ne draculizăm în continuare. Ne vampirizăm, mereu împleticindu-ne, zdrelindu-ne genunchii pe drumul spre mai marii Europei; ne croim astfel singuri condiția națională mizeră și ne mai mirăm de ce suntem priviți cu silă, cu lipsă de respect. Fără dreptul la istorie, cu un prezent „pigmentizat” peste hotare (vezi, Doamne, Măturar, Lingurar și alte șatre, n-avem voie să-i numim țigani, când devalizează Vestul, când comit crime abominabile, infestază Londra) și atunci ce soartă ne așteaptă?

Viitorul nu poate fi un dar picat din cer sau oferit, din mărinimie, de stăpânii planetari. El este o rezultată a unui trecut mai mult sau mai puțin nobil, a unui prezent, în care înțelepții neamului, toți fii săi se implică sau nu responsabil. Or, istoricul român vegetează pe cărțile vechi, citite adesea pe sărite. Mîntea îi patinează doar pe ideea cum să ajungem fără a fi observați, în Europa, cum să ne pierdem anonim, în locurile fără muncă ale bătrânului continent, pentru ale cărui civilizație, cultură și aspirații de pace au luptat, sau sacrificat zeci de generații ale neamului nostru.

Istoria nu trebuie să caute scuze. Dimpotrivă, să defolizeze adevărul istoric de minciună și laude deșarte, pentru ca, în numele lui, să se făurească un viitor, dacă nu cutezant, măcar rezonabil pentru urmașii noștri.

Istoricul-șoarece de bibliotecă doar memorează. Reface din documente fragmentare și cărți false sau mai degrabă „croiește” povești absurde; alteori inventează comod, un trecut „gigea”, ca să adoarmă copiii mici. Adevărul istoric, care crede în rostul menirii sale, nu „lucrează” doar cu idei date, ci și prefigurează, apelând la scenariile ale trecutului, prevede, în funcție de învățăturile lui, prognoze ale viitorului. Numai astfel istoria devine armă de apărare a identității, suveranității naționale, maturizează un popor, vai am pronunțat un cuvânt desuet astăzi...

Ion VULPE

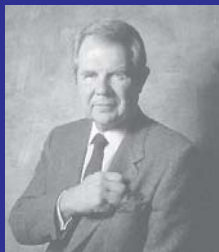
Macedonia ca o Elveție

Elveția poate servi din multe puncte de vedere ca un model. Mai ales sistemul ei descentralizat, de origine cantonală, unde se folosesc toate idiomurile vorbite de populație, se potrivește atât configurației geografice din Macedonia, cât și varietăților de limbi vorbite de populațiile respective. Va trebui însă, însușit și spiritul larg și tolerant al elvețienilor. Și, mai ales, trebuie extirpat, printr-o educație care să formeze corectitudinea interioară, acel așa-zis „șiretlic balcanic”, aciuat ca un vâsc de stăpânirea și intrigile străine pe deschisul și loialul suflet autohton. De un asemenea spirit de corectitudine vor trebui să fie pătrunse și statele înconjurătoare, manifestând o atitudine de respect față de independența Macedoniei, așa cum Franța, Italia și Germania îl arată față de Confederația Elvețiană. Pentru a rămâne în cadrul realităților însă, trebuie să observăm că paralelismul nu ar putea merge prea departe. Nu trebuie uitat că Elveția formează o cetate muntoasă, care prezintă o poziție periferică din toate punctele de vedere pentru statele care o înconjoară, pe când Macedonia, dimpotrivă, are o poziție centrală și formează, cum am spus, inima și plămânul Peninsulei Balcanice. De aceea, funcția ei firească este de polarizare și nu de izolare, fapt care îi impune un destin mai dinamic, dar și mai zbuciumat.

Constantin PAPANACE

Orbire proporțională

Citesc multe periodice și, sincer vă spun, sunt uimit când văd în ziare titluri despre „scandalul” cu câte un înalt funcționar guvernamental care a făcut un drum de \$350 de la Washington D.C. la New York City în limuzina pusă la dispoziție de stat, sau „scandalul” unui locotenent-colonel patriot din infanteria Marină S.U.A. care a încercat să obțină niște bani ca să-i ajute pe luptătorii pentru libertate din America Centrală.

Dar nu am citit niciodată despre scandalul celor care au jefuit sistematic și legal sute de miliarde de dolari de la contribuabilii americani, în ultimii șaptezeci și opt de ani. Îmi amintesc de scrierile lui Oliver Goldsmith, ale cărui satire îi înfierau pe englezii care au închis un om fiindcă furase o găscă de pe islaz, dar nu i-au făcut nimic celui ce fură islazul de sub găscă.

Istoria consemnează că, la scurt timp după înființarea Statelor Unite, familia Rothschild a încercat să încalce țara cu o bancă particulară centrală. Așa-numita Bancă a Statelor Unite (1816-36) a fost abolită de Președintele Andrew Jackson, cu cuvintele următoare:

Nerușinatul efort pe care prezenta bancă l-a făcut pentru a controla guvernul, nenorocirile pe care le-a provocat de-a valma (...) nu sunt decât premoniții ale sorții care îi așteaptă pe americani dacă se lasă amăgiți spre o perpetuare a acestei instituții sau spre înființarea alteia ca ea.

Dar centrele finanțelor europene nu și-au găsit liniștea până nu au adus în orbita lor un centru al puterii din New York. În 1902, Paul Warburg, un asociat al familiei Rothschild și expert în operațiunile bancare centrale europene, a venit în țară ca partener al puternicilor Kuhn, Loeb & Company. S-a căsătorit cu fiica lui Solomon Loeb, unul dintre fondatorii firmei. Șeful firmei era Jacob Schiff, al cărui cadou de \$20.000.000 în aur pentru comuniștii ruși din 1917 le-a salvat, fără îndoială, revoluția.

Pat ROBERTSON

Cu ceva ani în urmă, îmi picaseră în mână câteva numere ale lunarului „Magazin cultural-istoric și de informație”, subintitulat Revistă a românilor de pretutindeni. Primele impresii au fost cât se poate de favorabile: iată că există oameni ce ținesc mai sus ca noi, care avem un obiectiv mai „modest”, acela de a ne adresa comloșenilor (și nu numai) de pretutindeni. Ultimul număr parcurs, al 11-lea (129), din noiembrie 2004, îmi argumentează impresiile inițiale.

Aflat acum, în al XII-lea an de apariție, revista își fură realmente ochii prin ținută, grafică și colaboratori. Hârtia velină, formatul mare (A3), coloritul, temeinicia textelor te îmbie la plăcută lectură, totul sub oblăduirea celor doi conducători: VASILE TODI (director) și ȘTEFAN TARJOC (redactorul-șef). Echilibrat compartimentată, din sumarul bogat merită amintite paginile specializate: „Gânduri în zigurat”, „Oameni și elite”, „Însemnări în zig-zag”,

Încă un „imperiu” cultural

„Istoria de după perdea”. Menționări anume se cuvin și altor pagini întregi dedicate campionului/inginerului agronom/actorului Alexandru Ternovits, Iosif Costinaș, apoi un misterios jurnal erotic de Marta Solon (despre drăguțele Prințului Carol de Hohenzollern), dar în primul rând paginii a 8-a, dedicată în exclusivitate aromânilor: Lina Țaldari, 1887-1981 (Ianni A. Papathanasiu), „Tulpini ale neamului aromân” – fărșeroții (Prof. Nicolae Cușă), „Voievozii, domnitori și oameni politici de origine vlahă” (dr. ec. Justin Tambozi) și colțul poeziei aromâne. Acest profil larg cuprinzător, spre cinstea revistei, se autoexplică: directorul și o seamă de colaboratori sunt de veche stirpe macedo-română. Am început, însă, lectura revistei cu articolele „grele”, ce abundă în informații științifice: „România după UE 25” (prof. dr. Viorel Roman, consilier academic la Universitatea din Bremen), „Costul concesiilor Europei și rolul miliardelor promise”, „Masonii – Francmasonii” (Ștefan Tarjoc), „De neînvinș” (Vasile Todi), „Ce înseamnă noua ordine mondială” (Dr. Dumitru Garofil), „Duelul Pușkin-D’Anthes” (Constantin Iancelescu).

De-o vreme, mă tot bat gânduri de similitudini și merg pe urmele lui D.I. Suchianu: „A fi mondial (s.n.) nu înseamnă să fi cunoscut pretutindeni (s.n.) ci să fi participat la nașterea unui fenomen de valoare și de cuprindere mondială (Eminescu, poet mondial, în rev. Secolul XX, nr. 6, 1964, p. 42). Iar aceste idei care plutesc în aer și care înfloresc deodată în toată lumea (ibid), aveau să ducă la fenomene similare în întregul Banat românesc și sârbesc. Să nu vrei și tot trebuie să accepți evidența: cu răbdare și efort de termite, în aceste locuri binecuvântate de Dumnezeu, în perimetrul Banatului istoric, după cunoștința noastră s-au înfiripat 4 pașnice imperii culturale, trei în mediul rural Tibiscus – Uzdin, Familia – Petrovasăla, Suflet nou, – Comloșul Mare și unul în mediul urban Magazin – Timișoara. Primele trei se adresează „doar” uzdinenilor, petrovicinenilor ori comloșenilor de pe meridiane, iar ultimul (dar nu cel din urmă) are o țință mai generoasă: românii și aromânii de pretutindeni. La mulți ani!

Prof. Traian GALETARU
Comloșul Mare

* * *

Revista „Magazin-cultural istoric și de informație” este într-adevăr, o adevărată carte a românilor de pretutindeni.

Ea este totodată un chip de lumină, o hrană care revigorează spiritul, îl hrănește, îl mulțumește.

Fiecare cititor, cred că și-a format o părere deja, și dacă ar trebui ca eu să fiu exponentul acestora, m-aș pronunța astfel:

Revista s-a racordat suplu, tot mereu prin condeiul conducerii (Vasile Todi director și Ștefan Tarjoc – redactor-șef) cât și a celor care au semnat și vor semna în continuare rânduri cu idei ce înalță mesajul pentru o cultură unită, pentru o cultură europeană.

La început de an dorim frumoasei reviste continuitate puternică și ani mulți cu împliniri și cu idei.

Senator
Dr. ec. Justin TAMBOZI

* * *

Dragă Vasile, felicitări pentru constanța cu care reușești să menții ștacheta revistei „Magazin” spre înălțarea spirituală a neamului macedo-român.

Un număr, două, reușesc mulți, dar să menții o publicație periodică peste un deceniu este un mare merit. Felicitări, sărbători fericite, la mai mare și La mulți ani!!

Al tău corespondent devotat,
Viorel ROMAN

* * *

La muți ani, revistei tuturor românilor și aromânilor. La mulți ani și sănătate vouă celor ce ne oferiți lunar această bucurie.

Dr. ec. Mita KOSTOV
Președinte al Partidului Vlahilor din Macedonia

* * *

Din frumoasa Albania transmit întregului colectiv al revistei „Magazin”, ani mulți, pentru a ne bucura mereu, cu această adevărată perlă a neamului românesc și armănesc.

Vasili! S-hârâsești di dzua a numelui.

Cu vreami,

Thanas POCI
Ministrul sănătății din Albania

* * *

Începutul anului 2006, îmi oferă plăcutul prilej, de-a adresa întregului colectiv redacțional – atât în numele departamentului pe care îl conduc, cât și al meu personal, urarea sinceră de succes pe drumul nu ușor, de slujire a Neamului Românesc.

Alexandru TODI
Președintele Departamentului de Tineret
al Organizației Internaționale a Macedo-Românilor

URĂRI ȘI GÂNDURI
FRUMOASE PENTRU
NOUL AN